

Тѣ станаха четири. Годинацитѣ навлѣзоха въ втората, навършиха я и затретиha. Али-ага отъ Голиена Баня, който бѣ дома на кафе, като ги видѣ на двора около коритото, окна отъ учудване.

— Ще ми дадешъ едно! — каза той на баща ми.—Едно, което и да е. Всички сж хубави.

— Не знамъ, Али-ага. Тѣ не сж мои; на жената сж мирасъ отъ баща ѝ. Питай нея.

— Една крава искамъ да ми продадешъ, — говори той на мама.

— Главата ми вземи, Али-ага, крава ми не искамъ. — отговори мама.

— Али-ага не повтори искането си.

Третото теле Обечка сполучи въ късна есень единъ день да го измъкне и поведе къмъ Валога. Когато стигнала до сръдорѣцитѣ въ Данчулицата, вълцитѣ я сгасила и отнесли телето, а тя отървала кожата на Валога, отдето я докараха на другия день.

Настѣпи руско-турската война и донесе сибирската чума по говедата. Презъ селото минаха много турски бѣжанци съ много говеда, забрани като плячка. Съ тия говеда дойде и болестъта. Тръгна моръ по селото. Мрѣха крави и волове. Тия, които можаха, скриха говедата си дълбоко въ планината, скри ги и дѣдо въ Свине-поляна. Нашитѣ си останаха дома. Къмъ пролѣтъта умрѣха единъ по други воловетѣ, поболѣха се и кравитѣ. Остана здрава Обечка, която единъ день изчезна. Съ пристигането на Валога заболѣла.

Четири дни боледувала и умрѣла.

Тя умрѣ на Валога подъ навеса на плѣвнята, въ родния си кжтъ, който презъ цѣлъ животъ тя не забрави.